

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN.,

B. D. H. TELLEGEN, MEJ. E. G. F. W. VAËS.

VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.

No. 15.

DONDERDAG

1 FEBR. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

BERICHT.

Uit de Redactie getreden:

A. J. ODINOT.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Senaatsverandering.
Bestuursverandering Sociëteit Phoenix.
Bestuursverandering Laga.
D. S. IJclub.

D. V. S. V.

Almanak-Uitreiking, door D.

Gedachten en Gedichten.

Verlangen, door Brd.
IJs, door Br.
Vriendschap. (Alléén voor eerstejaars), door Br.
Aan den heer Br., door A.
Kleine dingen, door Brd.

Ingezonden.

Het Lijdmotief, door Br.

Boekbespreking.

Ontvangen boekwerken.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.
Uitslag examens Januari 1917.
Prijsvraag, uitgeschreven in Juni 1915.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Senaat.

In plaats van den heer J. C. Stoop is de heer W. Six president van 't D. S. C. geworden.

Sociëteit Phoenix.

't Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

M. Elion,	President.
E. M. v. Berckel,	Secretaris.
J. J. Heyting,	Thesaurier.
E. A. L. Gevaerts,	Bibliothecaris.
P. J. G. v. Diggelen,	Comm. v. 't Consumabel.
W. Badon Ghijben,	Comm. v. 't Inventaris.
A. A. Escher,	Archivaris.

Laga.

In plaats van den heer M. M. Rost van Tonningen is de heer W. L. Z. van der Vegte president van de D. S. R. V. Laga geworden.

D. S. IJclub.

De uitslag van de interacademiale wedstrijden Maandag j.l. te Utrecht gehouden, is als volgt:

1. Groningen.
2. Leiden.
3. Utrecht.
4. Delft.
5. Amsterdam.

D. V. S. V.

Almanak-Uitreiking.

Na afloop van de gewone maandvergadering op 22 December 1916, kwam de presidente der almanak-redactie aan het woord. Zij vertelde hoe de redactieleden in spanning hadden gezeten, toen, na de drukte van het lustrum, alle menschen aan het werk waren gegaan en schijnbaar de almanak vergaten; hoe ze elken keer, dat ze op de club kwamen, dadelijk op de schoorsteenmantel gingen kijken of er nu eindelijk niet eens een inzending was en telkens weer teleurgesteld werden, totdat eindelijk, betrekkelijk korten tijd voor de uiterste termijn, de eerste inzending kwam. En toen, alsof een ieder gewacht had op deze eerste, stroomden van alle kanten inzendingen toe, zooveel zelfs, dat de redactie zich genoodzaakt zag verscheidenen te weigeren.

Zooals gewoonlijk werd vóór de uitreiking der almanak, een groot deel ervan voorgelezen, terwijl de avond besloten werd met een gezellig soupertje.

Nu nog een enkel woord over de almanak zelf.

Ik kan me voorstellen, dat buitenstaanders hem veroordeelen, want over het algemeen is het mengelwerk niet erg literair. Maar toch noem ik de almanak geslaagd, want voor D. V. S. V.-leden heeft hij zeker waarde. Gedeeltelijk is dit te danken aan de vele lustrum-herinneringen, die we er in vinden, maar voor het grootste deel toch wel aan de natuurlijke schrijfrant van de meeste stukken. Een volgend maal niet alleen gelet op wát we schrijven, maar ook de stijl wat beter verzorgd, opdat de almanak dan niet alleen voor ons, maar ook voor andere menschen genietelijk is. D.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Verlangen.

Ik moet immer denken aan jou
Aan jouw oogen en willende mond
Nu de sneeuw dicht vallen komt
Op menschen, steden en landouw.

En m'n verlangen is als de weemoed
Waarmee de witte sneeuw de aarde
bedekt, die heel den wintertijd goed
jong leven in haar binnenste gaarde.

Zoo is nu m'n verlangen en ikzelven
ben als de aarde, die bij 't komen
van de lente op gaat delven.
Wat thans stil in 'r ligt te droomen.

BRD.

Ijs.

Nu maar glijden en verblijden
op ijs' gladde spiegel vloer,
nu aan d'oever slanke halmen
Steeds bevallig zachtjes wuiven
en het ijs den bleeken zonlach
als één schitt'ring fel weerkaatst,
nu aan diepen blauwen hemel
die van in' ge goedheid straalt
witte blinkewolkjes schuiven
naar waar zon met warmte praat.
Nu geen denken, nu geen zorgen
nu maar glijden, als maar glijden
nu toch heel de wereld glijdt:
of mijn lief's lach helder paar'lend
over het ijs van ver weerklinkt
waar zij zwiert nu met dien ander
dien zij meer dan mij bemint,
ik wil niet denken, 'k wil slechts glijden
glijden, glijden, glijden, glijden
nu toch heel de wereld glijdt.

Br.

Vriendschap. (Alléén voor eerstejaars).

Men moet een vriend niet alleen
kennen, maar ook liefhebben.

Och, ik heb toch zoo'n aardige vriend in Delft, ik kom heel dikwijls bij hem en hij bij mij, want als een van ons tweeën iets niet kent, dan vraagt hij het den ander, zoo supplementeeren we elkaar. Zit een van ons tweeën in de piepzak, dan haalt de ander hem d'er uit. Onze meisjes bekenden hebben wij bijna geheel gemeen, onze maandrekeningen loopen zoo gelijk op als mijn beide beenen en op denzelfden dag zijn wij blut.

Komt hij 'r is bij mij, zijn komst als 'n heraut latend voorafgaan door 't opera clubfluitje, dan weet ik vooruit dat er iets ophanden is, hetzij dat ie iets bijzonders beleefd heeft, of wel dat hij Haagsche plannen heeft; want gewoon zoo'n avond met z'n tweeën zitten te praten, ofsamen hetzelfde boek zitten te lezen, jakkes, daar heb je nu niks aan, heel in 't begin deden we 't wel eens, maar nu zijn we uitgepraat, absoluut uitgepraat; tenzij een van ons tweeën wat beleefd heeft en dat dan, liefst een beetje lollig vertelt; en zit je eenmaal op de kamer van den ander, dan blijf je zitten, uit beleefdheid, om niet te toonen dat ie je weer intens verveelt.

Want nou vraag ik U toch, waar moet je nou toch met zoo'n vriend over praten als het niet is over de studie, niet over tweeërlei kennissen, niet over uitgaan, niet over 't verleden en niet over de toekomst en ook niet over den oorlog; ja, dan wordt het wel over je zelf en je opinies, en och ja, dat moet je noodig doen, got ja, dat vooral, dan geef je je bloot en dan heb je kans dat hij je innerlijk uitlacht en genoeg van je krijgt en je achter je rug gaat bespotten met een andere vriend van hem. En dan ook, als je zoo'n heele avond over jezelf gepraat hebt, dan blijft er niks meer over, ik waarschuw je, doe dat nooit want zoo zul je elken vriend verliezen (dat doe je later toch wel, als jullie mekaar na tien jaren heele maal kent.)

Je moet altijd doekjes om je zelf winden, en liefst verschillende met van die alleraardigste kleuren, ja God, je mot toch wat an hebben, daarvoor ben je toch in een beschaafde wereld!

En dan moet je zoo nu en dan, maar asjeblijft niet te dikwijls, iets van jezelf loslaten, en dat den ander als een vorstelijke genade op 'n zijden kussen presentereeren, maar pas vooral op dat hij zijn maag niet overlaadt.

Als je nu volgens het hierboven geschetste recept heel bedachtzaam handelt, dan zul je veel langer met jezelf doen, dan hei je altijd voorraad in je pakhuis. Op die manier blijf je altijd zoo'n beetje interessant puzzeltje, 'n attractie, zeker, zoo'n soort magneet voor alle andere onbenullige ikjes.

En wat ook belangrijk is, je staat gedekt tegen felle critiek, je vertoont een enorm veelzijdig oppervlak zonder inhoud.

Ja, 'n mensch moet weten te schipperen met wat ie heeft, ja en voornamelijk met wat ie niet heeft.

Nou, die vriend dan, die is gelukkig net zoo verstandig als ik, wat dat betreft, en dat treft dus uitnemend.

Hé, wat is het toch heerlijk zoo'n goede vriend te hebben. En hoe dat zoo gekomen is? Ja, wat zal ik je zeggen,

in het begin, nou ja, toen waren we dikwijls samen omdat we clubgenooten waren, ik kan niet beweren dat we toen veel aan elkaar gelegen lieten liggen, maar dat samen zijn dat is nu al zoo'n drie, vier jaren, ook zijn we wel samen dronken geweest en dat verhoogt de intimiteit, ja en nu, nu we elkaars verleden zoo gedeeld hebben, nu zijn vrienden, je weet toch wel hoe Goethe dat zei in zijn Faust:

Zufällig naht man sich, man fühlt man bleibt
Und nach und nach wird man verflochten.

Heb je nu onze vriendschap begrepen?

En vraag ik nou een dienst van hem, dan doet hij het, ja, hij moet wel, ik heb hem immers ook veel diensten gedaan, en dat weegt zoo tegen elkaar op.

Ja, de vriendschap brengt ook plichten; als hij ziek is, dan moet ik hem bezoeken en oppassen; is hij nou erg ziek, dan komt er wat medelijden bij, maar is ie minder ziek, nou , hm, enfin!

Zoo heb je dus gezien wat een goede vriend ik hier in Delft heb, en als ik naderhand net zoo goed zal kunnen opschieten met mijn vrouw als met hem, nou, dan zal ik wat in mijn nopjes zijn!

Br.

Aan den heer Br.

Met verwondering, zelfs eerst met woede heb ik bovenstaand stukje van den heer Br. gelezen. Met verwondering omdat ik vroeger bijna precies eender gedacht heb, met woede omdat ik meende hem op een verschrikkelijk plagiaat te betrappen, want ik herinnerde mij, vroeger eens bijna net zoo'n stukje te hebben geschreven. In de onderste la van m'n bureau heb ik 't teruggevonden en 't bleek mij dat 't een van mijn talrijke onuitgegeven stukken was. We hebben hier dus met een merkwaardig geval te doen, twee menschen die ruim twintig jaar na elkaar een bijna gelijkkluidend opstel maken. Voor de merkwaardigheid laat ik 't mijne hieronder volgen en de lezer zal dan toch nog verscheidene verschilpunten zien. In de eerste plaats ging het bij mij niet over een vriend, maar over m'n vrouw. Voor ik echter verder ga, wou ik er echter even de nadruk opleggen, dat ik geheel van gedachte ben veranderd. Mijn vrouw en ik zijn nml. tot de ontdekking gekomen dat we elkaar ontzettend liefhebben.

Ook de heer Br. zal hoop ik nog wel van gedachten veranderen, niet echter omdat hij nog eens zal bemerken dat de door hem beschreven persoon werkelijk z'n vriend is, want zoover zal 't wel nooit komen. Het lijkt me intusschen voor genoemde vriend om „Vriendschap” te lezen hoogst onplezierig en ik denk dat de heer Br. hiermee wel een eind aan hun gezellige avondjes heeft gemaakt; ik gedroeg mij tegenover m'n vrouw in dit opzicht veel kiescher. Daar gelaten dat men de tweede hoofdpersoon uit 's Heeren Br's opstel meestal meer betitelt met kennis dan met vriend heeft 't me toch verwonderd dat de heer Br. z'n vriend al niet lang heeft laten loopen, wat heb je nu aan zoo'n ongezellig persoon waarmee je over niets kunt praten. Waren er in zijn club geen betere exemplaren te vinden die desnoods ook wel iets voor hem doen wilden als hij ziek werd? Met mij was dat natuurlijk weer heel iets anders, om je vrouw zoo maar te laten schieten, dat heeft nog al bezwaren. Hoe de heer Br. een jaar of drie vier — hij overdrijft — met iemand over wien hij op een dergelijke manier schrijft en denkt, zoogenaamd vrienden kan blijven is mij een raadsel. Trouwen dat doe je nu eenmaal voor een lange tijd, sommigen zeggen zelfs voor eeuwig.

De heer Br. eindigt zijn zinnen nogal dikwijls met een heele ris puntjes. Ik heb dat niet gedaan, waarschijnlijk omdat we ruim twintig jaar geleden in een degelijker tijd leefden dan nu, en zulke puntjes werken op sommigen, ja op vele menschen, zoo opwindend, ze hebben zoo iets geheimzinnigs en laten dikwijls wel een beetje veel aan de fantasie der lezers over, ik ken er die zoo'n collectie puntjes altijd synoniem verklaren met de meest verschrikkelijke dingen. Alleen wanneer je zelf je zinnen niet kunt uitmaken, zijn ze nog wel eens makkelijk. Een gevolg van 't genoemde tijdsverschil is vermoedelijk ook dat de heer Br. van de beleefdheidsvorm U later tot 't meer gemeenzame je overgaat. Twintig jaar geleden, kon men zich een dergelijke vrijheid nog niet veroorloven.

Nog een enkele opmerking. Waar ik sprak over onze tweeërlei soort kinderen had ik gelijk, want ik sprak over m'n dochter en m'n zoon. De onwillekeurige neiging van den heer Br. om dezelfde woorden te gebruiken als ik heeft

hem hier parten gespeeld, want hij bedoelde natuurlijk *beider* kennissen — b.v. de genoemde vriendinnen of clubgenooten. — Het moet dus wel een zeer mystieke kracht zijn die hem z'n stuk heeft doen schrijven.¹⁾

De spitsvondige aardigheid over 't geschipper met niets heb ik indertijd niet opgenomen, omdat deze toen al niet al te origineel meer was.

Hier volgt dan een van mijn, zooals ik ze vroeger graag noemde, zielekinderen:

Huwelijksleven (alleen voor jonggehuwden).

Men moet een vrouw niet alleen trouwen, maar ook liefhebben

Och, ik heb toch zoo'n schat van een vrouw, we zijn natuurlijk dagelijks bij elkaar, en als een van ons tweeën iets niet weet, dan weet de ander 't ook niet, zoo lijken we op elkaar. Zitten we beiden in de narigheid, dan helpen we elkaar er weer uit, en zit een van ons tweeën in de narigheid — dat komt niet voor. Onze kinderen hebben wij geheel gemeen, onze maandrekeningen staan op 't zelfde papier en ik betaal ze allemaal; is zij blut dan moet ik bijpassen.

Als zij de deuren hard dicht gooit of 's ochtends op bed blijft liggen, dan weet ik vooruit dat er iets op handen is, hetzij dat zij geld noodig heeft, hetzij dat zij 's avonds uit wil; want gewoon zoo'n avond met z'n tweeën zitten te praten, of samen hetzelfde boek zitten te lezen; jakkes, daar heb je nu niks aan, heel in 't begin — de wittebroodsweken — deden we 't wel eens, maar nu zijn we uitgepraat, absoluut uitgepraat. Want nou vraag ik U toch, waar moet je nou toch met je vrouw over praten als het niet is over de huishouding, niet over tweeërlei soort kinderen enz. enz., ja dan wordt 't wel over je zelf en je opinies, en och ja, dat moet je noodig doen, got ja, dat vooral, dan geef je je bloot en dan heb je kans dat zij je in je gezicht uitlacht en genoeg van je krijgt en je achter je rug bedriegt. Heb je dan zoo'n heele avond over jezelf gepraat, dan blijft er ook niets meer over, ik waarschuw U, doe dat nooit want zoo verliest U uw vrouw.

Men moet altijd doekjes om zichzelf winden, want je moet toch wat aan hebben, zelfs bij je zelf thuis, moet je decorum bewaren.

En dan, zoo nu en dan, moet men iets van zichzelf loslaten, en dat haar als een vorstelijke genade op 'n zijden kussen presentereën, maar vooral oppassen, dat men haar gemoed niet bezwaart — vrouwen zijn gevoeliger, maar minder gulzig dan vrienden. —

Als u op genoemde wijze handelt, dan conserveert U zich veel langer en blijft U steeds een interessant persoon, 'n attractie, een soort magneet voor uw eigen vrouw en nog voor vele andere. En dat niet alleen maar U staat ook verheven boven de critiek op dameskransjes en slempavondjes — een toen ter tijd veel voorkomend verschijnsel. —

Nou die vrouw van mij dan, is op dat punt, net zoo verstandig als ik.

Hè, wat is 't toch heerlijk zoo'n schat van een vrouw te hebben.

En hoe dat zoo gekomen is? Ja, wat zal ik U zeggen, in 't begin, nu ja, toen woonde ik bij haar moeder op kamers, en als zij dan zoo de kamer kwam afstoffen of de koffietafel afnemen, nu ja, U begrijpt niet waar? — Hier had de heer Br. weer een paar regels met puntjes gevuld. — Wat de intimiteit ook nog zeer verhoogde, was dat zij mij een paar keer 's ochtens dronken thuis zag komen en dat wij eenige malen 's avonds in de maan wandelden. Ik vond toen dat ik haar maar trouwen moest, vooral ook omdat ik merkte, dat zij altijd zoo hard in 't huishouden werkte en U weet toch wel hoe Goethe dat zei in z'n Faust:

Die Hand, die Samstags ihren Besen führt,
Wird Sontags dich am besten kassieren.

Het volgende en laatste gele blaadje van mijn stuk kon ik niet meer vinden. Het spreekt natuurlijk vanzelf dat, waar de een over vriendschap en de ander over liefde schreef, wij beiden Goethe moesten citeeren en 't zou al heel toevallig zijn geweest, wanneer we ook nog beide dezelfde blz. hadden opgeslagen.

Wat is nu de fout in „Vriendschap”? Dat de heer Br. een motto heeft en daar een verhaal bij schrijft, dat er in 't geheel niet bij past. Want niet alleen heeft hij de door hem genoemde vriend niet lief, maar hij kent hem ook niet. 't Motto zelf is ook vrij ongelukkig, want iemand

¹⁾ Noot v. d. Corrector. Natuurlijk want iemand met slechts-gewoon menschenlijke kracht zou dergelijke onzin niet kunnen schrijven.

die men alleen kent, dat is natuurlijk geen vriend, in dit laatste woord ligt al een geheel andere verhouding tusschen de personen opgesloten, hij noemt dit nu liefhebben. In 't kleine zinnetje staat dus twee keer 't zelfde wat wel duidelijk is, maar niet mooi. Mocht de heer Br. nog eens iemand gaan liefhebben in de beteekenis, die hij er aan hecht, dan zal hij zien, dat er slechts één soort vrienden bestaat, en dat zijn de ware vrienden. Wat betreft de vrouwen heb ik ontdekt dat er twee soorten zijn. Tot de 2de soort reken ik ze allemaal op één na, en tot de 1ste soort alleen die eene en dat is de mijne.

29—1—17.

A.

Kleine dingen.

I.

Veel dagen loop ik te droomen. Dan leef ik twee levens. Ze groeien en komen rond mij op, die droomen, sommige angstverwekkend, andere zoo schoon. Soms zijn ze helder en duidelijk als fijn, geslepen kristal, dan weer zijn ze wazig als een nevelige regendag. Werktuigelijk doe ik dan m'n dagelijksche werk, werktuigelijk leg ik mij 's avonds ook te slapen, maar ik weet dan wel dat m'n droomen verder gaat.

Eens op een nacht was ik gekomen aan een groote wijde watervlakte. De maan lichte erover en bij elke windstoot tikkelde zilverlicht op het water. Om haar tegen de blauw-grijze hemel gleden witte ronde wolkenranden, al wijder en wijder wordend, die ten slotte vervaagden in een verre wolkenbank. Alles zag heel teer en heel mooi. Voor mij, aan de waterkant was een steile heuvel, begroeid met dorre, naakte sparren, waartusschen vol luidloos leven, de lichte nacht was. Heel in de verte klonken vage geluiden. En ik ging de heuvel op tot aan de top. Hier zat ik langen tijd neer en peinsde, over dingen die ik niet meer weet. Maar wel is er nog 't weten hoe ik de heuvel aan de andere kant afgang. Daar voor mij uit schreden een man, het ikzelf, en een vrouw, de spiegel van het ikzelf en nog veel andere menschengestalten. De man liep gebogen en naast hem de vrouw. De menschen lachten en spotten luchtig naar hem zooals ze doen wanneer ze een ander zien die groot leed met zich omdraagt, bang als ze zijn zelf ook moeitevolle tijden te zullen doormaken. Toen zag ik de vrouw den man in de oogen kijken en met een gebaar vol opwekkende liefde legde ze haar arm om zijn schouders. En de man rechte zich en beiden gingen licht voort.

Het werd dag.

II.

Als ik m'n zonden berouw zijn ze mij al half vergeven. Ik weet 't.

Maar dat berouw is de hel op aarde die we doorgaan, om 'de hel, die niet van deze wereld is lichter te dragen.

Soms moet ik denken aan grauwe trieste Zondagavonden doorgebracht bij twee oude menschen. Vroeger begreep ik nooit waarom ik toch mezelf er altijd weer naar toe bracht. Ik zat daar in een leunstoel aan 't raam, dat uitzag op een klein plein. Vlak tegenover me en onder me was een kroeg en uit beiden puilden de menschen als de deuren open gingen. Er barstte dan een golf muziek uit naar buiten, die opkletste tegen de tegenoverliggende muren en dan ook vaag in onze kamer doordrong, zich mengde met 't stemmen-geraas en vage getingel dat door de vloerreten kwam. Midden op 't plein was een lantaarn en altijd zat de oude vrouw zoo dat 't weë, geele licht haar vol in het gezicht scheen. Naast mij zat de oude man in het donker, van een kamerhoek te dommelen. Er was geen ander geluid in de kamer dan 't hijgend ademhalen van de oude borsten en het geroezemoes van beneden. We waren al heel ganw uitgepraat. Dan zat ik maar in m'n stoel. En telkens weer elke zondagavond dezelfde kwelling over die namelooze ellende en triestheid die over me kwamen. Ellende over al die vieze meiden en lallende kerels en triestheid om die oude versleten omgeving. Ik leed soms lichamelijk, minuten lang. Maar ik werd dan al gauw vermoeid en sloot m'n oogen en de ellende begon eerst recht, want 't was dan dat m'n eigen oogen keken naar de dingen die achter m'n oogen lagen.

Al m'n slechte daden en gedachten doorleefde ik op zoo'n avond dan weer en nog veel erger. Altijd schrik ik meer, als er een slechte gedachte in me geboren wordt, dan wanneer ik werkelijk iets slechts deed, want 't eerste is altijd veel vager en moeilijker te bestrijden. En m'n fan-

tasie vergrootte alles wat vroeger gebeurde nog weer, o veel scherper proefde ik al m'n slechte dingen en de smart erom werd hevig. Ik hield het niet langer uit en ging weg, om ergens buiten te bidden dat die smart verlicht zou worden.

Dat alles doorleefde ik, straks weer door 't toevallig zien van een plein, dat op 't vroegere leek.

Maar toen dadelijk stond het zekere weten in me, dat 't opnieuw doorleven van m'n zonden berouw was geweest en ik wist vergeving gekregen te hebben.

BRD.

INGEZONDEN.

Het Lijdmotief.

Dwars door 't bloedige slagveld
schrijdt een man in eenvoud gehuld,
niet luisterend naar de gewonden
wier kermen de lucht vervult.

Niemand ontving een dronk water
van den man, die in eenvoud gehuld
weg schrijdt v. 't bloedige slagveld
„de veldflesch met water gevuld”.

Maar thuis in zijn aardige woning
heeft hij lang om de wereld geweend
met zijn tranen gevuld nog een veldflesch
en toen zijn hart weer versteend.

Alweer schrijdt door 't bloedige slagveld
een man in eenvoud gehuld
en aan een riem om z'n middel beng'len
nu: twee flesschen met water gevuld.

BR.

BOEKBESPREKING.

ROMAIN ROLLAND — JEAN CHRISTOPHE.
Uit het Fransch door F. de Meijier en B. Stolk.
Hollandia—Baarn.

Een uitstekende vertaling van een buitengewoon boek. Deze eerste drie deelen, die ons de jeugd verhalen van een kunstenaar, die ons teekenen het genie in wording, deden mij al lezend vergeten, dat 't een vertaling was. Als alle volgende deelen zijn als deze drie, mogen we gerust zeggen, dat de litteratuur een „werk” rijker is geworden. Wel is waar, is het soms hier en daar te ontledend en wordt 't minder litteratuur, maar daar staan weer zoovele wonderschoone gedeelten tegenover, dat die stukken aan de volkomenheid van het werk niets afdoen.

Om een voorbeeld te geven haal ik het volgende aan:

Langzaam ontrolt zich de breede stroom der dagen. Onveranderlijk stijgen en dalen de dagen en de nachten als ebbe en vloed van 'n eindeloze zee. Weken en maanden

vloeien weg en herbeginnen. En de vlucht der dagen is één lange dag gelijk.

Oneindige, zwiigende dag, gelijkelijk verdeeld zoowel door schaduw en door licht als door het levensrythme van het dommelige wezen, dat droomt in z'n wieg — met z'n dringende eischen, smartelijk of vreugdevol en zoo regelmatig, dat het lijkt, of de nacht en de dag, die ze tot hem brengen, door die behoefte wordt geboren. De slinger van het leven beweegt zich met zware langzaamheid. Het wezentje wordt geheel opgenomen door die langzame slingering. Voor het overige kent hij niets dan droomen, brokstukken van droomen, vormeloos warrelend 'n stofwolk van atomen, die in 't wilde weg rondansen als een duizelingwekkende werfelwind, die voorbijgaat en vroolijkheid brengt of ontzetting.

Gillend geroep, leelijke grimassen, smart, angsten, gelach, droomen, droomen — — — —

Dit hoofdstuk, en de laatste bladzijden hebben mij wel 't meest getroffen.

BRD.

DE PROEFTIJD, FRITS HOPMAN.

H. J. W. BECHT, Amsterdam.

Een boek, dat frisch en prettig aandoet. Zoo doodeenvoudig: een gewone liefdesgeschiedenis; maar op wat een boeiende, fleurige wijze wordt die ons verteld.

Het werk is in dagboekvorm en gewoonlijk vervelen dergelijke boeken, die vaak te veel zelf-ontleding geven, al gauw bij 't lezen. Maar hier is wel degelijk voldoende aandacht geschonken aan de andere personen. Zoo met een paar zinnnetjes weet Hopman ze ons te teekenen.

Een jong student (de naam wordt niet genoemd, doch wel wordt aldoor gesproken over ik; misschien het leven van Hopman zelf?) houdt z'n mufte litteratuurstudie in Leiden niet uit en gaat zich ergens op 't land afzonderen om „een gelukkiger leven te beginnen” in eenzaamheid. Maar al gauw is dat gedaan, want 's zomers komt hij in nauwe betrekking te staan met de bewoners van het groote huis, waar zijn klein huisje aan toe behoorde. Hij krijgt Laura, een der dochters lief.

„Als ik trouw”, zei ze bevend en bijna fluisterend, „wil ik een man hebben, die wat gedaan heeft in de wereld en geen zwakkeling”, en ze wandelde weg.

Dit antwoord en een finantieele tegenslag doen hem besluiten naar Engeland te gaan en werk te zoeken als decoratieschilder. Na een leven vol ellendige en gelukkige tijden vinden ze elkaar weer in Holland.

Het is zeer zeker de moeite waard dit boek te lezen, 't frischt op.

BRD.

ONTVANGEN BOEKWERKEN.

ONZE NEUTRALITEIT No. 8.

DE SOCIALE EN ECONOMISCHE TOESTAND VAN HET KONINKRIJK POLEN,
DOOR DR. ZYGMUNT GARGAR.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

≡ „AU FIGARO” ≡

G. KIELA. ☒☒ KAPPER.

Oude Delft 166.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

Oude Platina Kroezen

en ander PLATINA-AFVAL wordt ingekocht
à f 6.— per gram.

Adres L. SIMONS, Westeinde 301^a.

Telefoon Haag. 170.

's Gravenhage.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 1 FEBRUARI 1917. No. 15.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

Prof. Klopper zal zijn college B₂ hervatten op Maandag 5 Februari; zijn college C₅ wordt verplaatst van Vrijdag 10—11 naar Donderdag 10—11, het wordt hervat op Donderdag 1 Februari, in zaal VI, het onderwerp is: „Het ontwerpen van statisch onbepaalde constructies.”

De hoogleeraar H. Evers zal zijne colleges „Geschiedenis van Bouwkunst” en dat van „Bouwkunde B₃, B₄” van af Donderdag 1 Februari a.s. hervatten.

De hoogleeraar J. F. Klinkhamer, b.i., zal zijne colleges hervatten op Dinsdag 6 Februari 1917.

De cursus in Verbandleer, enz. zal aanvangen op Maandag 5 en op Vrijdag 9 Februari 1917, des avonds van 7—9 uur, in de voorm. Indische Instelling, voor allen die op de betreffende lijsten hebben geteekend.

Candidaats-Examens Januari 1917.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

M. F. Adams.	J. J. Knoop.
H. G. van Beusekom.	I. J. Kranenburg.
G. A. de Boer.	V. L. de Lannoy.
J. Ph. van Dalsum.	Jhr. H. S. van Lennep.
A. H. Foest.	A. F. Netscher.
Jhr. A. E. Goldman.	J. van Stolk.
G. B. R. de Graaff.	J. J. H. M. Verlinden.
J. W. L. Habraken.	D. van der Zee.

Werktuigkundig Ingenieur.

M. C. Brandes.	J. H. Coops.
R. B. M. van Berkum.	L. W. Hofland.
J. Bos Azn.	J. A. A. Hoefnagels.

Electrotechnisch Ingenieur.

J. Th. van Asperen.	G. van der Harst.
L. M. Bots.	S. H. A. Hölzenspies.
C. M. Cool, w. i.	H. F. A. Roodenburg.
J. D. Fokma.	J. Salm.
D. van Geuns.	J. M. Verweij de Winter.

Scheepsbouwkundig Ingenieur.

L. W. Bast.	Th. J. van Teutem.
C. Pannevis Azn.	

Ingenieurs-Examen Januari 1917.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

C. Blankevoort.	L. Meijer.
J. J. van den Broek.	J. H. Nijland.
H. H. Cop.	J. S. v. Nijmegen Schonegevel.
D. W. van Dam.	W. F. A. Roëll.
G. van Dijk.	F. E. Samson.
C. J. Evers.	J. P. A. van Scherpenberg.
G. Flieringa.	T. W. Siertsema.
A. A. Gnirrep.	W. van der Slik.
A. W. de Groot.	P. van Tiel.
A. G. C. Heuff.	J. A. W. M. Vetter.
Th. D. van Maanen.	L. de Vogel.
M. H. Maas.	H. Volker.
H. P. W. Mariouw Smit.	C. L. de Voogt.
J. G. Meerdink.	W. Weisfelt.
J. M. Meijer.	P. H. te Winkel.

Werktuigkundig Ingenieur.

W. Braat.	A. G. Dijkerman.
G. J. H. Brakema.	A. W. van der Poel.
R. Th. Bijleveld.	

Electrotechnisch Ingenieur.

Mej. J. C. E. Bal.	A. D. Mesritz.
G. H. M. de Groot	J. A. Spruyt.
M. J. de Lange (met lof).	

PRIJSVRAAG,

uitgeschreven in Juni 1915, te beantwoorden door studeerenden aan een Nederlandsche instelling van hooger onderwijs. (Ingevolge art. 37 der Hooger-Onderwijswet).

De beantwoordingstermijn van deze prijsvraag is verlengd tot 1 September 1917.

AFDEELING der SCHEIKUNDIGE TECHNOLOGIE.

Men verlangt de nauwkeurige beschrijving van een voor de praktijk bruikbare methode voor het conserveeren van uit de zee afkomstige voedingsmiddelen van dierlijken oorsprong, in het bijzonder van garnalen, welke daardoor geschikt moeten worden gemaakt voor het vervoer naar warme landen.

De beschrijving moet tevens omvatten beschouwingen en afbeeldingen van de voornaamste microben, die bij onvoldoende uitgevoerde conserveering tot bederf aanleiding geven.

De antwoorden moeten, geschreven in de Nederlandsche taal, met een andere hand dan die van den inzender of met een schrijfmachine, vóór 1 September 1917 worden toegezonden aan den Secretaris van den Senaat der Technische Hoogeschool, met opgave van een correspondentie-adres van den inzender. Zij moeten geteekend zijn met een spreuk of een ander kenteeken en daarbij gevoegd worden een verzegeld briefje, dat dezelfde spreuk of hetzelfde kenteeken tot opschrift heeft en den naam, het studievak en het eigen adres des schrijvers bevat.

Het staat den inzender vrij aan de door de Afdeeling in de opgave gestelde eischen nog uitbreidingen, gevoigtrekkingen enz., toe te voegen; maar hij moet in de eerste plaats aan de gestelde eischen voldoen.

Op den achtsten Januari 1918 zal door den Senaat het oordeel der Afdeeling over de ingekomen antwoorden worden bekend gemaakt en aan de schrijvers der meest voldoende antwoorden, die de bekroning zijn waardig gekeurd, de gouden eerepenning worden uitgereikt.

Een met den gouden eerepenning bekroond antwoord wordt terug gezonden aan den schrijver; niet bekroonde antwoorden worden terug gezonden aan het opgegeven correspondentie adres.

De Senaat der Technische Hoogeschool,

J. C. DIJXHOORN,
Rector-Magnificus.
L. H. SIERTSEMA,
Secretaris.

AGENDA.

ROTTERDAM.

- 2 Febr. Groote Schouwburg. 8 u. N.V. Het Rotterd. Tooneel. De Stem.
- Doelezaal. 8 u. Liederavond, te geven door Edith Walker, met medewerking van Gustav Brecher.
- 3 Febr. Groote Schouwburg. 6³/₄ u., Ned. Opera. Lohengrin. Tivoli Schouwburg. 8 u. Die Haghespelers. Aan de Theetafel.
- Circus Schouwburg. 8 u. Vincentius à Paulo en De Vondelingen van de notre dame.

DEN HAAG.

- 2 Febr. Theater-Verkade. 8¹/₂ u. Aan de Theetafel. Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. 8 u. Die Haghespelers. Het Groote Avontuur.
- Kon. Schouwburg. 8 u. Volksvoorstelling. Fransche Opera. Carmen.
- 3 Febr. Geb. voor Kunsten en Wetenschappen. 8 u. Mengelberg-Concert. Serie A, No. 7 van het Abonnement. Soliste: Maria Ivogün., zangeres.

ADVERTENTIEN.

DELICATESSEN

MEEUWS'
heerlijke
ROLHAM

PAANAKKER & Co.,
BINNENWATERSLOOT 32.

TELEFOON 770.

GROOTE KEUZE IN:

Heeren-, Dames- en
Kinderschoenwerk.

Electrische Maat- en Reparatie-Inrichting.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR.

Afdeeling: Teekenbehoeften.

ONTVANGEN: een aantal

Reken-Linialen Dennert & Pape

(SYSTEEM RIETZ)

MET STELSCHROEVEN.

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33 - DELFT.

Wij verzonden aan alle ingeschrevenen aan de T. H.:

het zevende nummer van ons
„Technisch Boekennieuws”

Wij vestigen de aandacht van H.H. Studenten op de daarin voorkomende aankondiging betreffende de „HANOMAG NACHRICHTEN”, en zullen gaarne intekeningen op dit interessante periodiek te gemoet zien.

Wij zijn bereid ons „TECHNISCH BOEKENNIEUWS” aan belangstellenden op aanvraag geregeld te doen toekomen.

Hôtel „CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7.

Café-Restaurant 1e Rang.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Biljartzaal. Nieuwe Wilhelmina-Biljarts.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Diners en Soupers.

Ook Diners bij abonnement. 5-7 uur Avonds-hotels à 70 cts.